

První dojmy z informace, že půjdeme na exkurzi do zvláštní školy, byly dle mého velmi vyhocené a po třídě se nesly vzduchem otázky a také slova zášti. Avšak po vstupu a vysvětlení, co a jak ve škole chodí, se tyto otázky utlumily. Na mě osobně návštěva působila velmi přívětivě a ve tvářích pedagogů a asistentů byla vidět obrovská láska k dětem, které vám často ani neodpoví kloudnými slovy. Touto návštěvou jsem mnohé pochopil a upřesnil jsem si, že já bych takto pracovat nesvedl. A nakonec velký klobouk dolů před všemi učiteli. Trochu jsem také přehodnotil některé mé spolužáky, zda by tam také neměli studovat 😊.

Čtvrteční exkurze byla podle mě velice přínosná. Velký obdiv patří paním učitelkám, které vyučují v romských třídách. Dětem musí dokola vysvětlovat tu samou látku, individuálně se jim věnovat a udržovat pořádek ve třídě. Učitelé v takových třídách mají podle mě klíčovou roli v životech těchto dětí. Myslím si, že jsou to pro romské děti jedny z mála vzorů představujících nějaký řád, slušné vychování a vzdělanost.

Člověk v takovéto práci podle mě těžko sklízí nějaký úspěch či kladnou zpětnou vazbu. Udělalo na mě velký dojem, že paní učitelky o dětech mluvily velice hezky a s láskou a zájmem.

Je škoda, že mnozí ani nevědí, že na Vsetíně takovou školu máme. Všichni zaměstnanci této školy by si zasloužili obdiv a respekt. Mít vlastní život a do toho se ještě takto zapojovat a podílet na životě někoho, jehož situace je mnohdy velice komplikovaná, určitě není pro každého.

Exkurze byla velmi zajímavá. Co mě zaujalo nejvíc, byla asi trpělivost všech učitelů a vychovatelů, které jsem potkal. Osobně si tuhle práci nedokážu vůbec představit. Taky mě zaujala rozmanitost školy, o které jsem si myslel, že je pouze pro postižené žáky. Byl jsem navštívit celkem 3 třídy, z toho největší zážitek jsem měl nejspíš ze třídy, kde byly děti postiženy těžkým autismem. Bylo velmi těžké srovnat si v hlavě, že děti v mém věku se chovají jako batolata.

Velmi mě překvapilo, jak učitelé se snaží angažovat děti do různých kulturních aktivit. U autistických dětí se je snažili naučit režimu a jejich metody byly velmi efektivní.

Mám nesmírný respekt k paním učitelkám, které děti učí všechno od těch nejzákladnějších věcí (jako třeba se najíst nebo podat si jídlo), které je ani rodiče nenaučí. Když jsem navštívila třídu se staršími dětmi, opravdu šel vidět pokrok a to, co všechno se naučily za těch pár let ve škole.

Na další hodinu jsem se přemístila do vedlejší třídy. Tam na mě čekaly dvě moc milé a šarmantní paní učitelky a tři kluci. Jeden se svalovou dystrofií na vozíku, druhý rovněž na vozíku a třetí nemluvící autista. Jako první nás v rámci ranního kruhu čekala chvilka zpěvu.

A jaké jsem měla dojmy? Práce s takto moc nemocnými dětmi je ultra náročná jak časově, tak na nervy. Vyžaduje mnoho trpělivosti a velkou oddanost této práci. Většina paní učitelek působí jako matky a všichni učitelé dělají všechno pro své žáky. A snaží se je naučit alespoň základní znalosti a schopnosti do běžného života.

Exkurze se mi moc líbila a otevřela mi oči ohledně péče a vzdělávání u nemocných dětí.

Chtěla bych vzkázat všem pracovníkům této školy, že nesmírně obdivuji jejich snahu a trpělivost. Já sama bych neměla nervy učit na gymplu, natož se věnovat dětem s postižením. Dětem bych přála, aby dělaly pořád nějaké pokroky, pokud to bude možné. Vždyť i sebemenší posun vpřed se dá vnímat jako úspěch.

Dojem z celého “výletu” je překvapivě více než dobrý. Nepřekvapilo mě jen uspořádání lavic ve třídě, ale hlavně zájem a nasazení romských žáků páté třídy se konečně naučit “ručičkové hodiny”. Při počítání procent v deváté byla sice slečna shozena spolužákem ze židle, ale ani tato událost nikoho nepřerušila v práci s kalkulačkou a usilovným zapisováním do matematických sešitů.

Byla to velmi zajímavá zkušenost. Trochu jsem se bál o naši třídu, když jsem viděl jednoho romského spoluobčana, jak na nás tasil o přestávce teleskopický obušek. Dozvěděli jsme se, že jen jeden absolvent za posledních 22 let vystudoval střední školu a je z něj instalatér. Rád bych vzkázal těm, se kterými jsem měl čest se trochu pobavit a viděl jsem na nich, že by rádi studovali dál, ať si jdou za tím, co chtějí dělat, ať se odtrhnou od té většiny, která nezužitkuje toto učení, a ať vytřou zrak všem, kteří o nich pochybují.

Celý den jsem strávil ve třídách s dětmi romského původu. Mohu ale s jistotou konstatovat, že nepotvrzovaly všechny ty stereotypy kolující ve společnosti. I když práce s nimi je jistě velice náročná, děti jsou velmi kamarádké a hlavně se dovedou při vyučování pořádně pobavit. Stává se však, že se ona zábava často zvrtné ve všeobecný chaos. V každé třídě však byli přítomni schopní učitelé a asistenti, kteří se nebáli zasáhnout. Všichni učitelé si rozhodně zaslouží velký obdiv za svou práci. Stává se totiž, že jim do třídy přijde desetileté dítě, které neumí ani pořádně číst. Budoucnost těchto dětí už je poté jen a pouze v rukou učitelů.

Ve čtvrtek jsem navštívil speciální a praktickou školu ve Vsetíně, konkrétně část pro mentálně postižené nebo autistické děti. I přes počáteční skepsi při samotném příchodu do školy jsem byl nakonec mile překvapen, jak pozitivní toto místo bylo. Usměvavé učitelky a vychovatelky z Turkemenské zvládaly výuku s přehledem a zároveň nám poskytovaly plno zajímavých informací. Dokonce i děti s tou nejtěžší formou postižení se chovaly vzorně a bylo na nich vidět, že mají z naší návštěvy radost.

První vyučovací hodina v 7. třídě s romskými žáky byla velký zážitek. Respekt patří učitelům, že vydrží v takovém prostředí učit každý den.

Věřím, že každý člověk si zaslouží mít přístup ke studiu a je úžasné, že i těmto dětem se dostalo této možnosti. Velmi obdivuji všechny učitele a asistenty, kteří se s nimi denně setkávají. U některých dětí na první pohled nešlo poznat, že trpí nějakou poruchou, a spousta z nich byla opravdu velmi šikovná a pracovitá. Paní učitelky si děti taky chválily a říkaly, že i za jeden rok jsou schopné udělat veliký pokrok. Všem dětem přeji hodně štěstí do života.

Nutno podotknout, že jsem byl pouze v části s romskými žáky. Svou zkušenost hodnotím kladně. Žáci obou tříd nás přijali pozitivně. Nejspíše jsme pro ně byli jistým zážitkem. A k tomu mi dali najíst! Čekal jsem, že budou ve výuce mírně pozadu, ale úroveň probírané látky

mě přesto překvapila. V sedmé třídě se učili sčítání a odčítání pod sebe a v hodinách ČJ byla paní učitelka ráda, když si vzpomněli na pády.

Jsem rád, že jsem mohl vidět poctivě pracující lidi, kteří milují svou práci a přesně ví, co kdy a jak mají udělat. A obzvláště když vezmu v potaz platové ohodnocení (!), tak smekám všechny klobouky! Navíc jste mi pomohli si uvědomit, že vždycky může být hůř, a nikdy nevíme, co bude následovat. Osudy některých dětí byly opravdu jenom k pláči.

Prosím, pokračujte v tom, co děláte, minimálně těm dětem zlepšujete každíčký den života a zlepšujete pro ně šance na budoucí život. Budu vám držet palce.

Zaujala mě také smyslová místnost, kde byla spousta různých pomůcek na procvičení zraku, sluchu, jemné i hrubé motoriky atd. A nejlepší byla samozřejmě vodní postel, kde bych taky dokázala strávit spoustu času. Obdivuji každého, kdo se dětem s mentálním postižením dlouhodobě věnuje, protože někdy to není vůbec sranda. Na druhou stranu věřím, že lze s těmito dětmi zažít také spoustu vtipných situací. Je skvělé, že to takhle funguje a i děti s mentálním postižením mohou dostat aspoň nějaké vzdělání a mít místo, kde mohou smysluplně trávit čas mimo domov.